

PROBLEMES, AMISTATS... UNA NOVA ETAPA

Aquell dia m'havia aixecat de força mal humor, perquè era un matí de Nadal realment trist. No perquè fes mal temps, sinó pel gran embolic que s'havia causat a casa. Mirava per la finestra mentre intentava situar-me en mig del munt de problemes que havien en succeït tan pocs dies .

A veure com ho tenim: els pares s'han separat i hem hagut d'abandonar el nostre petit i acollidor poble, hem hagut de deixar la majoria de la família, ens hem hagut d'acomiar dels amics de tota la vida i hem canviat d'escola; la mare treballa els matins, però no cobra gaire; així que ja ens podem anar acomiadant de les neules i els torrons que solíem menjar els altres anys. Per acabar-ho d'adobar he de cuidar als meus germans, que no em deixen ni un moment de tranquil·litat.

Com veieu, tot pintava malament per a mi, fins que la mama, aquell mateix migdia havent dinat, em va obligar a donar un volt per Barcelona a que em toqués l'aire, ja que ella sabia que jo estava enfadada i alhora trista, i amb raó. –Com que em toqui l'aire?! Barcelona és un lloc horrorós ple de fàbriques i fum contaminat! Jo estic acostumada al poble de muntanya a Darnius, que és on tinc els amics, la família i l'escola. Per què hem hagut d'anar tan lluny després del divorci?! Hauria estat suficient en canviar de casa!!!-Vaig dir jo contenint les ganes de donar un cop a la porta i anar-me'n.

–Helena, saps que per a mi això no és pas un somni i pensa que no ets l'única que ha tingut un xoc molt desagradable. Però si us plau, fes-m'ho fàcil.

Indignada vaig sortir al carrer, i, mentre passejava, em vaig adonar que, tothom anava absort en els seus pensaments, amb pressa i ningú et dirigia ni una sola mirada. A Darnius tothom et deia "HOLA!" i et dedicava un somriure. Cansada de no fer més que caminar sense saber on anar, ja me'n tornava a casa quan de sobte un grup de dos nens i una nena em van fer aturar, i jo, tan malhumorada com sempre vaig pensar: "El que em faltava; és que no puc estar tranquil·la ni un segon?"

-Hola! Com et dius? Quants anys tens? Sembles nova en aquest barri. D'on vénis? Estàs de visita o vius aquí? Tens germans, germanes o ets filla única? Vols venir amb nosaltres?

Aquella nena em va fer un munt de preguntes i jo vaig haver de respirar fondo per no perdre els nervis i contestar-les totes. Al cap d'uns segons vaig contestar de mala gana:

- 1 Helena. 2 Sí. 3 De Darnius. 4 Aquí. 5 Dos germans. 6 Prefereixo estar sola.

Tots tres feien pinta de no haver entès res de res. Així que els vaig explicar tot més correctament i ho van entendre de seguida. La nena, que era la que més

xerrava, em va explicar que es deia Laia i que els altres dos es deien Roger i Pau. Ella tenia 12 anys, en Roger 13 i en Pau 11. La Laia era prima i no gaire alta, amb un cabell força llarg i ondulat, de color castany. Els seus ulls eren verdosos, molt bonics. Tenia un aspecte simpàtic. Per la cara que feia semblava que es morís de ganes que jo anés amb ells. Vestia amb uns "leguins" i una jaqueta blanca.

En Roger era tan alt que a mi em passava un cap, de cabells curts i negres. Tenia els ulls ametllats i una boca riallera. El vaig trobar força somiatruïtes. Portava texans blaus i jaqueta negra.

En Pau era el que tenia l'aspecte més divertit: era pèl roig, amb els cabells molt i molt arrissats, tenia els ulls blaus i la boca una mica grossa; semblava que d'un moment a l'altre s'hagués de posar a riure. Anava amb uns pantalons verds i una jaqueta vermella, que no li combinava gens ni mica. Tots tres em van semblar una mica massa pesadets, però molt simpàtics i bons nens. Ignorant la meua última resposta en Roger em va dir:

-Nosaltres solem anar junts, perquè ens coneixem des de la guarderia i som molt amics; ja que no tens encara cap amic, si vols pots venir amb nosaltres.

-D'acord, però us he de confessar que Barcelona no m'excita gens ni mica.- Vaig dir molt amablement a en Roger. Ara en Pau va ser el que va replicar:

-És clar, deus pensar que Barcelona no és més que fum, polítics i cotxes, veritat?-Jo vaig assentir amb el cap. Doncs t'ensenyarem que Barcelona és molt més divertida del que et sembla. Si vols, quedem demà a la tarda en aquesta plaça i et comencem a ensenyar la ciutat.

-Moltes gràcies, doncs ens trobem demà a les sis aquesta plaça, d'acord? A poc a poc, m'havia passat l'empipada, i al meditar-ho, havia trobat lògica a les decisions de la mama, així que en arribar a casa li vaig demanar perdó per haver-li parlat d'aquella manera, i li vaig explicar animadament tot el que m'havia passat. Ella semblava feliç que jo estigués tan contenta.

I així va ser com cada tarda m'anaven ensenyant parts de Barcelona que jo no hagués dit mai que hi fossin, i al cap d'un temps em sabia Barcelona tan bé que ni jo m'ho creia; i aquella ciutat m'encantava; tenia de tot: des de petits carrerons on pots estar tranquil sense que ningú et vegi ni et molesti fins al meravellós i ple de gom a gom camp del Barça!!!

Ara, que ja fa mesos que visc aquí, ja m'he acostumat a viure amb la mare a la gran ciutat i anar a veure el pare i la resta de família a Darnius al cap de setmana. Perquè, jo, quan vam arribar tot ho trobava negatiu, i pensava que era la nena més desgraciada del món, i ara no canviaria la meua vida per res. Aquest canvi que he fet, es deu als meus amics Roger, Pau i Laia que, tot i que al principi els vaig fer mal paper i em pensava que no eren més que un

destorb, em van ensenyar a posar bona cara al mal temps i adaptar-me a les conseqüències fins que hi vaig trobar avantatges .